

מסורת הש"ס

(א) ומרים ב:ג, (ב) לעיל נט. לקמן עב: (א) לקמן סג: (ד) ג'ל נאמר הכא במנחת חנוה ונאמר הכא במנחת חנוה ונאמר הכא במנחת חנוה: ז"ק וכן חי' בספר(א), (ב) ז"ק מ"ו, (ו) ויקרא ב:ג, (ו) י"א מהי"ד ול יתן בלבוה: (ז) כמות הסיד' אח"כ ד"ה עליה משמע כו: ז"ק ונשיך לקץ נט: (ח) ונשיך מוס' פסחים לג: ד"ה ולין ומוס' נשיך כ: ד"ה לנלא ומוס' ב"מ מו: ד"ה קומס, (ט) מקומות שם. ז"ק. י' טהר. ז"ק.

תורה אור השלם

1. ואם לא חשיג ידו לשתי תורים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר חטא עשירת האפה סלת לחטאת לא ישים עליה שכן ר"א יתן עֲלֶיהָ לבקח כי חטאת היא:

2. והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לזין והקריבה אל הביתן והגשיה אל הוקוס: ויקרא ב ח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בגופה וס' תורים או לשני בני יונה אשר יעשה מאלה לזין והקריבה אל הביתן והגשיה אל הוקוס:

מוסף רש"י

כל היבא דתנן. לטומא מנחת עשר תנן. לטומא מנחת שוות גדלין אחד מנחות וכן שכן נתן כלי שיש בו שמן על כלי שיש בו מנחת חוטא לא פסלה הואיל ולא עירב במונה גופה: בגופה של מנחה הכותב מדבר אל יתן עליה (א) לאישים ראפי' כהן אחד:

(א) נראה דל"ל דלא יתן עולה שכן לאשים סו'.

רבינו גרשום

נתן שמן על שיריה של מנחת חוטא אינו עובר כדאמרי' רבש הותר בשירי מנחות וכן שכן נתן כלי שיש בו שמן על כלי שיש בו מנחת חוטא לא פסלה הואיל ולא עירב במונה גופה: בגופה של מנחה הכותב מדבר אל יתן עליה (א) לאישים ראפי' כהן אחד:

(א) נראה דל"ל דלא יתן עולה שכן לאשים סו'.

כל המנחות באות מצה

 [א] (והו רצו אחר רצו). דגכי שמן כמיצ⁽¹⁾עליה דהיינו כות וגכי לבונה כמיצ⁽²⁾ עליה דמשמע עד דליכא שיעורא⁽³⁾: [בלבונה כמיצ⁽⁴⁾ נמינה ומתינה בזכות דכמיצ (ויקרא כג) ונתן לכהן את הקדש ובההיא נתינה כמיצה אכילה ח [וכל אכילה בזכות. עליה משמע דבמנחה נמי בעינן כות והו

רצו אחר רצו דגכי שמן כמיצ עליה דהיינו כות וגכי לבונה עליה והו אחר רצו ואינו אלא למעט דגכי לבונה לא בעינן כות מנחה א [דעל משהו נמי חייב: מי בעינן שימה. דשמן דומיא דנתינת לבונה דלא מחייב אלא בזכות חי לא: יכול בשני כהנים. דלא יתמייכו שני לאוין עד שיהו שני כהנים אחד נותן שמן ואחד נותן לבונה אצל חד כהן לא מחייב אלא חד לאו: **בגופה של מנחה הסכות מדבר.** תלויין שני הלאוין כיוון שנתן שמן ולבונה על המנחה חייב שהים לא שנה חד ולא שנה תרין: **(א) יכול לא יתן כלי כו': בגופה של מנחה.** עד שעירב את השמן או הלבונה במנחה: **מתנאי' כל שאין לה קמיטה.** להמיר שירים לכהנים: **אין לה הגשה.** דקדקמי בצרייתא לקמן ויאלו אלו מנחת כהנים ומנחת כהן משחי שאין מהן לכהנים: **גבא' עשר סנן.** בתמי לישני כדפרישית לעיל (דף נט.): **וסבכל את המנחה.** צההוא קרב כמיצ והגשיה אל המוצח: **אלא קומץ בלכד.** שנעשה לה: **מנחה כו'.** שטעווה הגשה קודם טעוה הגשה ולא זריץ קרב: **אומר אין לי שטעון הגשה מנחה** [מנחת חוטא מנין

הוי רצו אחר רצו ואין רצו אחר רצו אלא למעט ואיכא דאמרי אמר רב יצחק בר יוסף בעי רבי יוחנן נתן משהו שמן על גבי כוזה מנחה מהו מי בעינן שימה כנתינה או לא תיקן: נתן שמן על שיריה: ת"ר ¹לא ישים ^אעליה שמן ולא יתן יכול בשני כהנים תלמוד לומר עליה בגופה של מנחה הכתוב מדבר ולא בכהן יכול לא יתן כלי על גבי כלי ואם נתן פסל ת"ל עליה בגופה של מנחה הכתוב מדבר: **מתנאי' ⁶**שטעוונת הגשה ואין שטעוונת תנופה ^אהגשה ותנופה תנופה ולא הגשה לא תנופה ולא הגשה ^אואלו שטעוונת הגשה ואין שטעוונת תנופה הסולת והמחבת ומרחשת והחלות והרקיקין מנחת כהנים ומנחת כהן משיח מנחת נכרים מנחת נשים ומנחת חוטא ^ארבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין בהן קמיצה וכל שאין בהן קמיצה אין בהן הגשה: **גבא' ⁷**אומר רב פפא כל היכא דתנן עשר תנן כאי קמ"ל לאפוקי מדרבי שמעון ⁸דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא קמ"ל דלא: מנא הני מילי דתנן רבנן אילו נאמר ²והבאת אשר יעשה מאלה לה' ⁷והקריבה אל הכהן והגשיה הייתי אלא קומין בלבד מנחה מנין תלמוד לומר ת"ל את המנחה ודין הוא נאמר ¹ (ד'הכא מנחת

פרק חמישי מנחות ס.

מי בעינן שימה דומיא דנתינה או לא. צפ"ק לכריתות (דף ו:): פליגי רבי יהודה ור"מ גכי שמן המשחה דר' מתיא סבר על צטר אדם לא יסך וכמיצ ואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל שהוא אף נתינה כל שהוא ור' יהודה סבר ילפינן נתינה דזר מנתינה דעלמא מה

נתינה דעלמא כוזה אף נתינה דהכל כוזה והשתא הך צעיא דהכל נותא למרוייהו דלפילו לר"מ דיליף התם משום דנתינה וסיכה צחאל מילתא כמיצי אלא שזה כתוב בלאוברה חה כתוב צכרת ואפילו לר' יהודה נמי דלא יליף התם דלמא הכל מודה כיוון דנתינה ושימה כמיצי צחד קרב וזה דמשמע דנתינה צעלמא כמיצי היינו משום דילפינן מנתינה דתשלומי תרומה דהוא צכית כרננן דפרק כל שעה (פסחים ג:): ודלא כחצא שאלו דלדידיה שזה פטוטה צעי וכי איכא שזה פטוטה אע"פ שאין צו כוזה חי נמי אפילו כחצא שאלו דשאלי התם דיליף ממעלה דבפרוטס כחלימא התם והא דלמיר דפרק הוהצ (ז"מ מו.) קויןן ככלי אף על פי שאין צו שזה פטוטה אע"פ דכמיצ ונתן לרעהו עעלו כמיצ דמשיעת כל דהו וגט נמי אמרינן (גיטין דף ב.) כתבו על איסורי הנאה כשר דותמא זידה נתימט גט צעלמא קאמר כדכתי ספר אפי' כל דהו ולמאי דפרישית דטעמא דחצא שאלו משום דיליף ממעילה נותא טפי דלא שיץ למליף ממעילה אלא תרומה שהיא ענין צמיומה דכמיצ (דברים יח) תמן לו אמאי מיטעה אחת פוטרת את הכרי ניצטע כוזה כנתינה דשמעתין ואין לומר דמיטעה אחת לאו דוקא דהא אמרינן בסוף מסכת ע"ז (דף עב:)

דטעל ככל שהוא דכהמירו כך איסורו ובמסכת פיאה בשמעמא קמיימא צירושלמי משמע דלין לה שיעור כלל והא דלא מני לה כהדי הך דלין להס שיעור משום דלין אדם עשה כל גורנו תרומה משום דכמיצ ראשית ששיריה ניכרין ומתן צהונות אין שיץ להוכיר כאן דלא שיץ צהו לא פטוטה ולא כוזה ס: **יבול בשני בהנים ת"ע** עזירה. פירש צקונטרס שלא יתמייכו בשני לאוין על הלבונה ועל השמן אלא שני כהנים אחד נותן את השמן ואחד נותן את הלבונה אצל חד כהן לא מייחיד אלא חד לאו וקשה כיון דכמיצי שני לאוין למא לא יתמייצ כהן אחד ¹ כמו שנים ונראה לפרש דמייירי צשתי מנחות הנעשות צשני כהנים דהכי אורחא דמילתא משום צרוב עס הדרכת מלך דהא צנזופת חוזה וצוק וחלצים מטפלים צו שלשה כהנים משום צרוב עס הדרת מלך דלקמן (דף צג.) כל שכן צשתי מנחות והכי קאמר יכול צשתי מנחות דווקא כמיצי שני לאוין שזואת נתן שמן וצואת נתן לבונה דאליו צמנחה אחת כיון דכצר נתן עליה שמן הכי היא פסולה ולא מחייב תו אלבונה כחאשכחן לעיל (דף מ.) צהמחמתן את הפסולה דפטור ואע"ג דהתם כמיצ לה' דדרשינן כשהי ולא פסולה אימא מההס ילפינן ת"ל עליה צגופה של מנחה הכתוב מדבר לחייב שני לאוין וקתא קשה דחלימא דקרבא מייירי צשנתן השמן ואת הלבונה צצת אחת ושמה חי אפשר לנמצא שני נמי סתם קרבא אורחיה צזה אחר זה כמו שרגילין צמנחות שיש צהס שמן ולבונה ור"ת מפרש יכול צשני כהנים כלומר צשני ⁹ דצרים שזה נתן שמן חה נתן לבונה והוא הדין צאדם אחד צזה אחר זה אלא משום דאורחא דמילתא צשני כהנים רגילין לעשות משום צרוב עס הדרת מלך ואמתני' קאי דחייב על השמן צצני ועמו ועל הלבונה צצני עצמה וצעי חי חייב צזה אחר זה על שמהין אע"פ שנפסלה צשמן מדיי דהוי אמחמתן אחר מחמתן או כיוון דנפסלה אינו חייב ומתני' צשתי מנחות צאחת נתן שמן וצאחת נתן לבונה ת"ל עליה צגופה של מנחה יאך נותן שמן על הלבונה או לבונה על השמן שאין זה בגופה ואפילו נתן את הלבונה מלד ¹ אחד צמקוס שאין שס שמן מ"מ עליה

שאין מנהן על הלבונה או לבונה על השמן חייב ומתני' **רב"י** שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה אפי' שאין בהן קמיצה. תימה אלא מעמה מנחת חוטא של כהנים תהא טעווה הגשה דהא צעיא קמינה לר' שמעון דרתנן פרק ואלו מנחות (לקמן עב:): רבי שמעון אומר מנחת חוטא של כהנים נקמנאם והקומץ קרב צצני עזמנו והשייריים קריצין צצני עזמון וכי תימא הכי נמי הא קא"ר שמעון צגמרח מרצה חי שאר מנחות שיש מהן לאשים וצאוח צגלל עזמון ויש מהן לכהנים ומוציא חי שחי הלחם ולחם הפנים שאין מהן לאשים ומנחת נסכים שאינה צאה צגלל עזמה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח שאין מהן לכהנים אלמא יש מהן לכהנים צעי ועוד קשה דצצק הכא עיקר טעמא דהכי הוה צעי למימר ר' שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין מהן לכהנים או צגמרח לייתי צצרייתא מרצה חי שאר מנחות שיש בהן קמינה ומוציא חי כל אלה שאין בהן קמינה ונראה לפרש דקמינה דנקט הכא אע"ג דלישנא משמע דלטעמא נקטייה על כרחין לא נקטייה לטעמא אלא ללללא צעלמא דכל שאינו צקמינה אין צו הגשה דשמעינן מכלל זה שחי הלחם ולחם הפנים ומנחת נסכים ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ¹⁰ ואלו למימר קחאי דכל שיש צו קמינה יש צו הגשה דיש שיש צו קמינה ואין צו הגשה כגון מנחת חוטא של כהנים: **בגזירה חוטא** בגיץ. אשאר מנחות לא מהדר דהא כמיצ מנחת מרחשת (ויקרא צ) אשר יעשה מאלה משמע כל המנחות הכתובות שס מנחת סולת מנחת מנחת חלות ורקיקין מנחת העומר ומנחת סוטה כדדרשי ר' שמעון ור' יהודה אצל מנחת כהנים ומנחת כהן משיח לא מפרש ת"ק מנא ליה וחי צצנין אכ איכא למיפדך מה להצד השוה צצהן שכן נקמנאם ויש מהן למצוח ולכהנים תאמר צמנחת כהנים ומנחת כהן משיח דכוילה כליל ואין צה לכהנים ושמה לא חשיב לה פירכא חי נמי מאת המנחה נפקא ליה כי היכי דנפקא ליה מנחת חוטא ודצר תימה דצציק הכא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח דהוא עיקר פלוגמיהיו דפליגי צה ומתני' ר' שמעון ורצנן וגס זריץ לדקדק אמאי לא נפקי מואת תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות ושמה משום דכמיצ התם והכיס ממנו צקומנא מסולת המנחה ומשמנה את כל הלבונה משמע דאייירי צטעוונות קמינה וטעוונות שמן ולבונה וצאוח סולת לאפוקיי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח דלין טעוונות קמינה ולא מנחת חוטא ומנחת סוטה דלין טעוונות שמן ולבונה ולא מנחת העומר דסולת משמע חטיין חו צאה שעורין ולא כמיצ צה סולת אלא גרש ושמן ומייהו צירס פירקין

עין משפט ונר מצוה

סדר א"מ פ"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכה ו:

שימה מקובצת

תיבותה עליה שמן נמוק:

צ ותופה וליא תגשה תגשה

ותופה: א: ר"ש אומר כו'.

תימה מאן [הוא] דפליג

אריש דלא אמרי בבמי'

דפליגי דבכיו וי"ל דהיינו רבי

יהודה דאמרו בגמרא ור"ש

מצריך [לחלת] קראי לפטע

שחי הלחם ולחם הפנים

ומנחת כהנים ומנחת כהן

משיח ומנחת נסכים מאלה

להוציא שחי הלחם ולחם

הפנים והקריבה להוציא

מנחת נסכים והגשיה להוציא

מנחת כהנים ומנחת כהן

משיח ור' יהודה מאלה

לזרישה אחריא רצה אחד

מכרי רצה חמישין מכריא

ועיב' כל נשאר אלא חרי

קראי והקריבה והגשיה

ומסתבא מוקי לה חד

להוציא שחי הלחם ולחם

הפנים וחד להוציא מנחת

נסכים אבל מנחת כהנים

ומנחת כהן משיח מסתבא

לא מפסקין מהגבישה. תירא':

[ומאלה לה: וגו'. תיבות

והקריבה אל הביתן והגשיה

נמוק: א: מנחת חוטא מנין.

דבשלאמ שאר מנחות כחייב

ואת תורת המנחה תורה אחת

לכל המנחות ומנחת חוטא

אינו בכלל דהא הגשה

במנחת דרבא כתיב ודחייב

ביה שכן ולבונה ובמנחת

חוטא אין בה לא שכן ולא

לבונה: א: נאמר הבא ותיבת

הכא נמוק: ו: תמיכות הוי

רבוי אחר רבוי כו: עד דאיכא

שיעורא נמוק: א: איכלה

ואין איכלה בפחות כוזה

הסד' ואחר כך מהי"ד מליית

דמשמע: ע: דלן משנה גמי

חייב צ"ע איכ' אלא לא

מחייב בשמן על משהו.

תירא': י' כמו שנים הוי נא

ומבושל לוקח שחיס ופריח'

יכול בשחי מנחות דוקא

באחת נתן שמן ובאחת נתן

לבונה הוא דמחייב ב' לאוין

אבל באחד מנחה לא מחייב

אלא אחד. וטעם יש בדבר

דכיון דנתן את השמן הויא

עס כו: וצ"ע קצת דגבי

מחמת כתיב לה' ודינה

דרשינן כשהי ולא פסולה.

תירא': יא: ולא למימר א'

א"י היינו הך אין בהם

קמיצה להכשיר השירים

לכהנים. תירא':

^[א] נראה דל"ל דלא יתן עולה קחאי וכי עד של כהנים א"י היינו הך סו'.